



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. D.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. KUKHK-10172/DS/2018/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 3. 2020, č. j. 30 A 48/2018 - 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor správních činností a živnostenský úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 4. 12. 2017, č. j. SPR-34996/17/ZM, zamítl námitky žalobce proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů a potvrdil provedený záznam ke dni 12. 12. 2016 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce se bránil napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud především neshledal, že by v nyní projednávaném případě správní orgány postupovaly jinak, než je obvyklou praxí v řízení o námitkách proti provedenému záznamu v registru řidičů, tedy že by neposuzovaly jednotlivé pokutové bloky z hlediska jejich způsobilosti být podkladem k provedení záznamu do registru řidičů. Z podkladů založených ve správním spise a z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že tak činily detailně u každého pokutového bloku. Žalovaný tedy shodně jako Krajský úřad Moravskoslezského kraje v žalobcem poukazovaných rozhodnutích zkoumal, zda pokutové bloky obsahují všechny informace potřebné k jednoznačné identifikaci přestupku. Závěry o nezpůsobilosti některých pokutových bloků být podkladem pro zápis v registru řidičů v žalobcem poukazovaných rozhodnutích přitom nejsou pro nynější věc rozhodné, neboť se jednalo o skutkově zcela odlišné situace.

[5] Ke stěžejní žalobní argumentaci, v níž žalobce namítal nezpůsobilost podkladů (pokutových bloků ze dnů 12. 12. 2016, 30. 11. 2016, 4. 11. 2016 a 19. 9. 2016) pro záznam bodů v registru řidičů krajský soud uvedl, že na všech posuzovaných pokutových blocích jsou zákonem požadované údaje identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoliv pochybnosti o tom, kdy, kde a jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud zdůraznil, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností, v níž uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel shodně jako v žalobě žalovanému vytýká, že v napadeném rozhodnutí nezohlednil k odvolání přiložená rozhodnutí správních orgánů (např. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014), ignoroval ustálenou praxi správních orgánů, a rozhodl proto v rozporu se zásadou legitimního očekávání, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. Poukazovanými rozhodnutími přitom stěžovatel upozorňoval na praxi odvolacích správních orgánů, v rámci níž se zabývají způsobilostí jednotlivých rozhodnutí pro zápis bodů do registru řidičů. Stěžovatel má za to, že žalovaný je uvedenou praxí vázán, přičemž pokud má názor opačný, je třeba tento řádně odůvodnit, což v nynějším případě neučinil. Podle stěžovatele krajský soud uvedenou problematikou posoudil nesprávně, neboť do napadeného rozsudku pouze převzal chybné závěry žalovaného.

[8] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvádí, že v odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a nesouhlasí se závěrem žalovaného, že tyto podklady posuzovat nemůže, neboť správní praxe je jiná. Stěžovatel má za to, že oznámení o spáchání přestupku není dostatečným důkazem a je nutné jej vždy porovnat s rozhodnutím vydaným v blokovém řízení. Stěžovatel uznává, že blokové řízení je velmi specifické, i přesto však musí mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení určité náležitosti; těmi jsou označení přestupce, toho, o jaký přestupek se jedná, kdy a kde měl být spáchán a podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká

pokračování

zákonná povinnost byla porušena. Závěr správních orgánů, že přestupce dal svým podpisem souhlas s tímto druhem řízení a správností rozhodnutí je podle stěžovatele nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a tudíž od přestupce očekávat a vyžadovat takovou znalost, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost poukázat a žádat nápravu.

[9] Stěžovatel následně v kasační stížnosti vyčítá konkrétní vady jednotlivých pokutových bloků (ze dnů 12. 12. 2016, 30. 11. 2016, 4. 11. 2016 a 19. 9. 2016), z nichž dovozuje jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do registru řidičů, přesně tak, jak to již učinil v žalobě. Má za to, že krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k nesprávnému závěru o způsobilosti podkladů (pokutových bloků) použitých správními orgány pro zápis bodů do registru řidičů.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela přisvědčil závěrům krajského soudu uvedeným v napadeném rozsudku. Z podkladů ve správním spise podle něj zcela jednoznačně a bez pochybností vyplývá, že stěžovatel oznámené přestupky spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, a proto mu byly v registru řidičů zaznamenány body v počtu stanoveném přílohou zákona o silničním provozu, které následně v součtu dosáhly 12 bodů.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[14] Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmý pouze stěžovatelův nesouhlas (byť vyjádřený velmi obecně) se závěry krajského soudu ohledně namítaného pochybení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí neměl přihlídnout ke stěžovatelem předloženým rozhodnutím správních orgánů v jiných věcech a v rozporu se zásadou legitimního očekávání měl ignorovat ustálenou praxi správních orgánů při posuzování způsobilosti pokutových bloků pro záznam v registru řidičů, a rovněž se závěrem krajského soudu ohledně způsobilosti nyní posuzovaných pokutových bloků (ze dne 12. 12. 2016, ze dne 30. 11. 2016, ze dne 4. 11. 2016 a ze dne 19. 9. 2016) být podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Kasační argumentací tedy stěžovatel vytyká krajskému soudu nesprávné posouzení právních otázek v předcházejícím řízení; tato je proto podřaditelná pouze pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) stěžovatel nikterak blíže nekonkretizuje.

[15] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, nebo též z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, vyplývá, že stěžovatel je povinen kromě označení kasačního důvodu též uvést konkrétní kasační námitky, v nichž spatřuje naplnění toho kterého kasačního důvodu. To nyní

stěžovatel v případě kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neučinil. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jím vydaného rozsudku. Soud není povinen za stěžovatele domýšlet argumenty (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, nebo rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99). V míře obecnosti odpovídající námitce stěžovatele proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzovaném případě naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

[16] Nejvyšší správní soud tudíž přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu zbylé kasační argumentace, jež je podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Předesílá však, že tato je tvořena pouze tvrzeními, která stěžovatel uvedl již ve správní žalobě a se kterými se krajský soud v napadeném rozsudku detailně vypořádal.

[17] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pokládá za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů a opakuje, že stěžovatel je v ní v souladu s dispoziční zásadou povinen výslovně uvést jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tak rozsah jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem. Jak již výše uvedeno, obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti je přitom zcela v moci stěžovatele a předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí.

[18] Uvedení kasačních námitek přitom není možné nahradit pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Stěžovatel samozřejmě může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popřípadě argumentaci uvedenou v odvolání) zopakovat; například tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, popřípadě neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy by však měl výslovně uvést, které závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, respektive nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu pouze v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem je napadené rozhodnutí nesprávné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 - 45).

[19] V právě posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti pouze zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě. Konkrétně se jednalo o námitku týkající se nezohlednění důkazního prostředku žalovaným v odvolacím řízení (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek) a souvisejícího nepřihlédnutí k rozhodovací praxi jiných odvolacích správních orgánů a námitku nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Těmito námitkami se však krajský soud podrobně zabýval již v napadeném rozsudku, přičemž je neshledal důvodnými.

pokračování

[20] Stěžovatel se proti závěrům krajského soudu, týkajícím se uvedených žalobních námitek v kasační stížnosti nikterak konkrétně nevymezil. Pouze obecně ve vztahu k otázce nezohlednění důkazního prostředku a nepřihlédnutí k rozhodovací praxi jiných správních orgánů uvedl, že „*je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného*“ a rovněž obecně vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu ohledně způsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Nejvyšší správní soud proto přistoupil pouze k obecnému posouzení zákonnosti napadeného rozsudku.

[21] K žalobní námitce týkající se nezohlednění rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek žalovaným v odvolacím řízení a souvisejícímu nepřihlédnutí k rozhodovací praxi jiných odvolacích správních orgánů a porušení zásady legitimního očekávání (v otázce posuzování způsobilosti rozhodnutí být podkladem pro zápis bodů v registru řidičů) krajský soud předeslal, že byla formulována zcela obecně a bez přímé souvislosti s osobou stěžovatele (stěžovatel nevyjádřil žádnou spojitost uvedených důkazních prostředků s jeho řízením a jeho věcí). S ohledem na tuto skutečnost krajský soud pouze v obecnosti vyslovil, že správní orgány v posuzované věci nepostupovaly v rozporu s obvyklou praxí. Ze správního spisu a z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že jednotlivé podklady pro záznam bodů v registru řidičů stěžovatele posuzovaly detailně z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. Krajský soud také k námitce porušení zásady legitimního očekávání vyjádřil, že žalovaný stejně jako jiné (stěžovatelem poukazované) správní orgány zkoumal k námitce podklady (pokutové bloky) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, tedy zda obsahují všechny potřebné informace k jednoznačné identifikaci přestupku. Závěry o nezpůsobilosti některých pokutových bloků ve stěžovatelem poukazovaných rozhodnutích jiných správních orgánů krajský soud neshledal pro nyní projednávaný případ rozhodnými, jelikož se týkají skutkově odlišných situací. Vady posuzovaných pokutových bloků v daných případech dosahovaly intenzity nezákonnosti, neboť v nich zcela chyběla právní kvalifikace přestupků a ani z jejich popisu nebylo zjevné, čeho se přestupce měl dopustit. V nynější věci však podle krajského soudu pokutové bloky takové vady nevykazovaly.

[22] Nejvyšší správní soud nemá právě uvedeným závěrům krajského soudu o nedůvodnosti předestřené žalobní argumentace co vytknout a plně se s nimi ztotožňuje.

[23] Nezpůsobilostí podkladů (pokutových bloků ze dnů 12. 12. 2016, 30. 11. 2016, 4. 11. 2016 a 19. 9. 2016) pro záznam bodů v registru řidičů se poté krajský soud podrobně zabýval v odstavcích 24 až 46 napadeného rozsudku. Nejprve poukázal na odpovídající judikaturu Nejvyššího správního soudu věnující se řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a obsahovým náležitostem pokutového bloku. Následně se věnoval žalobní argumentaci, že v posuzovaných pokutových blocích nejsou přestupky řádně vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání, tedy že není patrné, komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení.

[24] Krajský soud pečlivě zkoumal, zda jednotlivé posuzované pokutové bloky obsahují zákonem požadované náležitosti, přičemž ověřil, že na všech těchto pokutových blocích je vyplněno jméno a příjmení přestupce (stěžovatele), jeho rodné číslo (pouze u přestupku

ze dne 4. 11. 2016 bylo na pokutovém bloku uvedeno nesprávné rodné číslo stěžovatele; to bylo napraveno opravným rozhodnutím Městské policie Přelouč ze dne 14. 4. 2017, č. j. MP/617J/16), jeho adresa místa pobytu, ověření jeho totožnosti (podle občanského nebo řidičského průkazu), jeho podpis a že pokutové bloky jsou opatřeny otiskem razítka Policie České republiky nebo městské policie. Krajský soud také ověřil, že ze zkoumaných pokutových bloků je zřejmé, kde k přestupkům došlo, tedy že v nich uvedená specifikace místa spáchání přestupku je dostatečná, kdy byl přestupek spáchán a konkrétně jakého přestupkového jednání se stěžovatel dopustil, včetně právní kvalifikace spáchaného přestupku. Krajský soud shledal, že specifikace přestupkového jednání uvedená v pokutových blocích splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na nich uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel jako přestupce dopustil a kdy a kde se tak stalo. Krajský soud nakonec nezjistil ani nedostatek ve věcné příslušnosti orgánu, který pokutové bloky vydal. Krajský soud proto uzavřel, že stěžovateli se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (podkladových bloků) být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[25] S právě uvedeným hodnocením krajského soudu nyní zcela souhlasí i Nejvyšší správní soud, aniž k nim má další doplnění.

[26] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační námitky, které jsou obsahově shodné s námitkami žalobními, s nimiž se již krajský soud v napadeném rozsudku řádně a také se správnými závěry vypořádal, jsou nedůvodné. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž nebyl naplněn.

VI.

[27] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu